

der til Gymnastikunderviisningen anvendes en Time om Ugen, medens flere Timer om Dagen anvendes til den aandelige Underviisning — naa, jeg hører, at der til Gymnastikunderviisning bruges een à to Timer om Ugen, det forandrer ikke Sagen. Det er mig saaledes uforstaaeligt, at man har kunnet fremstille Forsøbet saaledes, at man maatte formode, at dersom dette Forslag ikke gik igjennem, dersom den paa Landet nu bestaaende Tilstand vedligeholdtes, kunde det siges, at man ved Underviisningen i Landsbyffolerne ikke tog ligesaameget Hensyn til det Aandelige som til det Legemlige.

J. Andersen: Jeg havde næsten troet, at den ærede Formand havde glemt, at Rigsdagsmanden for Præstø Amts 3die Valgkreds havde forlangt Ordet, især da Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Nimestad) nu har holdt to Foredrag saa kort efter hinanden, og da det igaar, da jeg begjærede det, ikke var mig bekendt, at saamange Talere havde indtegnet sig, havde jeg ikke troet, at jeg dog idag skulde have faaet det. Da jeg nu imidlertid har faaet det, skal jeg tillade mig i nogle Øieblikke at bede om Forsamlingens Taalmodighed. Jeg vil da tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 3die Valgkreds (Fallefen), om han tør paastaae, at de Soldater i forrige Krig, der vare Bønderkarle og ikke havde lært Gymnastik, ikke vare ligesaa gode Soldater som de Frisøbte, der havde lært Gymnastik; hvis han tør driste sig til at paastaae det Modsatte, da vil jeg sige, at Gymnastikunderviisningen er meget god; tør han derimod ikke gjøre det, forekommer det mig, at man ikke kan tillægge den nogen Betydning. I hvad der er udtalt imod denne Sag, forekommer der mig at være Noget, der ligger bagved; Udtalelserne imod Lovforslaget synes at vidne om, at der kan blive Spørgsmaal om Ansættelsen af særlige Gymnastiklærere, om Opførelsen af Vølliger til dem, dernæst skulde der vel være Nogle, der skulde føre Tilsyn med dette Anliggende, saaledes at der kunde blive Spørgsmaal om nye Embeder; paa den Maade vil altsaa en heel Deel Folk være beskæftigede med dette Anliggende; det kunde nu i og for sig være meget godt, men

det kan naturligviis ikke skee uden Betaling, og hvem skal betale det? Skulde Communerne gøre det? Communerne ere mange Steder meget stærkt bebyrdede med communale Udgifter, ja, der findes Communer, hvor der paa 2 à 300 Tdr. Hartkorn falder Udgifter af 2 à 3000 Rd. i communale Bidrag. Det forekommer mig ogsaa, at Mange, der have talt mod Loven, ere gaaede ud fra, at det var Meningen med den, aldeles at ophæve Gymnastikken, men der er kun Tale om at lade Sogneforstanderskaberne bestemme, om Gymnastikunderviisningen for en Tid paa Grund af Omstændighederne ganske skal sættes i Vero. Der, hvor Omstændighederne ere saaledes, at det maa erkjendes, at Gymnastikunderviisningen ikke kan drives med Nytte, kan jeg ikke troe, at det kan være forbundet med nogen Fare at give Sogneforstanderskabet en saadan Bemyndigelse. — Spørgsmaalet bliver saaledes: kunne Sogneforstanderskaberne ikke indsee, hvad der tjener til Communerens og Befolkningens Bedste, troe de Herrer ikke, at Sogneforstanderskaberne have denne Indsigt? Hvis det ikke var Tilfældet, vil det være meget beklageligt. Der falder en Øtring igaar fra den ærede Udenrigsminister, hvori han fremstillede sin egen Son som et Exempel for at godtgjøre Gymnastikens Nytte, idet han antog, at Drengens Fortrin i den berørte Henseende kom deraf, at han saa udmærket havde lært Gymnastik; det er nu vel ikke saa afgjort, at det er Tilfældet, det kan jo lige saa godt hidrøre fra andre Omstændigheder, f. Ex. fra et godt Helbred osv. Der er desuden meget stor Forskjel paa den Opdragelse, som jeg er overbevist om, at den ærede Minister giver sin Søn, og den Opdragelse, som Menneskænd ere istand til at give deres Børn. Forøvrigt maa jeg bemærke, at ligesaa forkastelig jeg anseer det for at være, at Gymnastikunderviisningen bibeholdes ved Landsbyffolerne, ligesaa rigtigt finder jeg det, at den læres i Kjøbstæderne. Naar en æret Rigsdagsmand opfattede en Øtring af den høitærede Udenrigsminister som en Udfordring, da maa jeg dog bemærke, at det vistnok maa betragtes som en venflabelig og behagelig Spøg af Ministeren, da det jo dog ikke kan være hans Mening, som den anden ærede Rigsdagsmand antog. Var